

Enefte Behandling af Forslag til Adresse til Kongen.

(Forslaget til Adressen findes i Tillæg A.)

Der var intet Vændringsforslag fremkommet.

Sagen sattes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Bloug): Jeg udbeder mig det høie Things Tilladelse til paa mine Medforslagsstilleres og egne Begne at ledsage dette Adresseforslag med nogle forklarende og anbefalende Ord. Det er tredje Gang i Løbet af 12 Aar, at der fremkommer Forslag til en Adresse til Hans Majestæt Kongen her i Landstthinget, denne Gang ligesom de to tidligere foranlediget ved en af Folkethinget vedtagen Adresse, og gennem denne turde Opfordringen til os om ogsaa at tale med Lyde maaffe endnu stærkere end de to tidligere Gange, forsaavidt som det i Folkethingsadressen første Stykke er, om ikke ligefrem bebrejdet Landstthinget, at det i Søndags den 14de har forkastet den midlertidige Finantslov, saa dog antydet, at det har handlet urigtigt ved ikke at prøve Anvendelse af de Midler, som Grundloven foreskriver for Udvæning af Uoverensstemmelse mellem Thingene, og at vi have gjort Enighed om en endelig Finantslov mindre sandsynlig end nogeninde ved at afstjære den bestindige Overbejelse af Uoverensstemmelsen. Måttet nu kun faa Dage ere hengaaede, siden vi toge denne Beslutning, og måttet denne blev saa udførligt og jeg kan sige udtømmende motiveret af min ærede Kollega det 4de Medlem for Kjøbenhavn (Matzen), er det store Publikum's Hukommelse dog saa usikker, og Omslagene i den offentlige Mening saa bratte, at jeg tror, at det vil være godt, at Landstthinget forklarer for Kongen og sine Medborgere, hvor begrundet den Beslutning er, som det tog i Fjor, nemlig at vi ikke under sædvanlige Forhold vilde vedtage flere midlertidige Bevillingslove, hvor nødvendigt det var, at disse, naar de dog bleve fornødne, fik en anden Form end den tidligere, som Folkethingets Statsrevisorer forstaa paa en anden Maade end vi og end Regjeringen kan være tjent med, og endelig, hvor lidt sandsynligt det var, at et nedsat Fællesudvalg efter de fra Folkethinget ved den midlertidige Bevillingslovs fjerde Behandling faldne Udtalelser vilde have ført til Enighed om dens Affattelse. Jeg skal tilføie en Bemærkning, som jeg retter særlig til de Enkelte her, der om dette

Punkt have været af en anden Mening og maaffe nu kunde finde den formentlige Bebrejdelse, der ligger i Folkethingets Adresse, om ikke beføjet, saa dog i ethvert Fald forklarlig. Grundloven foreskriver kun et Middel til at hæve Uoverensstemmelser mellem Thingene, og det er den saataldte 4de eller eneeste Behandling, naar en Sag efter tre Behandlinger i ethvert af Thingene er afgjort paa forskjellig Maade. Derimod anvender den endnu som et sidste Middel Medsættelsen af et Fællesudvalg, i Fald noget af Thingene har Haab, om, at dette vil kunne føre til Enighed, begge disse Veie ere altsaa ikke foreskrevne i Grundloven, den ene af dem, den første, er foreskrevet, men den anden er kun anvist, og det beror paa ethvert Things Skjøn om Nyttens deraf, om det vil benytte den eller ikke. Vi kunde med Hensyn til den midlertidige Bevillingslov ikke nære et saadant Haab, fordi den i Folkethinget foregaaende 4de Behandling ikke blot førte til det Resultat, at Thingets tidligere Beslutning blev vedtagen ganske uforandret, men ogsaa fordi Thingets Ordfører i Sagen, paa et meget indtrængende Spørgsmaal fra Hans Excellence Finantsministeren, gav et undvigende, meget utydeligt Svar. Derfor stod det for os som en rimelig Udsigt, at den tilbagegaaende Halvdel af Marts let kunde medgaa til Fællesudvalgets Forhandling om den midlertidige Bevillingslov, som hortog baade Tid og Opmærksomhed fra den endelige Finantslov, saa at vi den 31te Marts stode med en ufuldendt Finantslov og med en afgjort Bevillingslov og altsaa, naar vi vilde fuldende den endelige Finantslov, maatte vedtage Bevillingsloven i den Skikkelse, hvori Folkethinget havde vedtaget den, og altsaa saa os selv paa Munden for det, vi gjorde i Fjor, medens der nu formentlig er Tid nok til, at der ved ivrigt, anstrængt Arbejde kan opnaas Ende paa den endelige Finantslov, saafremt god Villie dertil er til Stede hos begge Thing.

Medens nu Adressens første Stykke altsaa indeholder en Opfordring til Landstthinget om at forklare sin egen Handlemåde og afvise det Ansvar for dennes Folger, som man har villet paalægge det, turde Adressens øvrige Indhold efter Forslagsstillerernes Skjøn gjøre det ligefrem nødvendigt, at Landstthinget i dette Dieblit udtaler sig for sin Konge og sine Medborgere. Ganste vist indeholder Folkethingets Adresse iøvrigt Intet, som særlig berører Landstthinget, Overhovedet intet Nyt, det er det gamle Thema der behandles, men om jeg saa maa sige, i en anden Tonart end tidligere, i en ny